

Under Dusken

Studentavisa i Trondheim

Forskerne forsvinner

I løpet av seks til ni år vil 40 prosent av dagens forskere gå av med pensjon. Forskerforbundet frykter at ferske stipendiater velger det private næringslivet.

Tekst: Anders Berg-Hansen

Foto/III: Eline Karlsdatter Fladseth

– Generasjonsskiftet er dramatisk, fastslår leder Bjarne Hodne i Forskerforbundet.

– Når noen går av, må vi ha noen nye inn. Det vil bli et rush med etterfylling av forskere. Spørsmålet er om stillingene er attraktive nok, sier Hodne.

Han tror doktorgradsstipendiater vil foretrekke å jobbe i næringslivet framfor å satse på en forskerkarriere i offentlig sektor.

– Forskerlønningene er ikke noe å rope hurra for. Sektoren har også andre svakheter, som at forskerne ikke har nok tid til å gjøre det de skal, og at utstyrsnivået ikke er godt nok, påpeker Hodne.

Navigering

[Førrige artikkel](#) [Neste artikkel](#) [Forside](#) [Kategori](#)

Krever 1000 stillinger

Problemet er nemlig ikke at det utdannes for få forskere. I fjor ble det avlagt rekordmange doktorgrader ved norske universiteter og høyskoler. Hele 1030 disputaser ble gjennomført i 2007, 125 flere enn året før, ifølge tall fra Nifu step.

I sitt innspill til statsbudsjettet for 2009 krever Forskerforbundet at regjeringen tar tilbake hvileskjæret som førte til kutt i basisbevilgningene til universitetene og høyskolene. Forbundet vil også ha midler til 1000 nye vitenskapelige stillinger.

– Til tross for det store behovet, har ikke institusjonene muligheter til å opprette nye faste vitenskapelige stillinger. Nedskjæringer og hardere prioritering preger det meste av fokuset etter hvileskjæret, sier Hodne.

Forskerforbundet mener rekruttering er universitets- og høgskolesektorens desidert største utfordring i framtiden.

Vil ikke være vikar

Gunhild Zeiner Ingstad ble ansatt som universitetslektor ved NTNU i fjor høst og vil satse på en forskerkarriere. Hun fikk jobb ved Psykologisk institutt få måneder etter at hun leverte sin masteroppgave om omstillingsprosesser i organisasjoner. Hun tror flere ville blitt forskere dersom de hadde blitt tilbudt faste stillinger istedenfor vikariater.

– Det største problemet er at de fleste bare får stillinger for et halvår om gangen, uten garanti for at de får fortsette i jobben. Det burde være slik at når du ansettes som universitetslektor, så er du garantert å få komme inn i et doktorgradsprosjekt. Når du er i en fase av livet hvor du skal etablere familie, passer det ikke så godt med en midlertidig stilling. Forskerstillingene er ikke tilpasset dagens samfunn, mener Ingstad.

Navigering

[Forrige artikkel](#) [Neste artikkel](#) [Forside](#) [Kategori](#)

Ingstad synes dessuten forskerlønna bør fetes opp.

– Knappe 300 000 kroner i lønn er ikke mye. Nå må man ha et ideologisk grunnlag for å bli forsker, sier Ingstad.

Hun forteller at hun ikke hadde tenkt seg en forskerkarriere.

– Jeg var nok blant de unge, fremadstormende studentene som ønsket en framtid i konsulentbransjen, med dress og stram hestehale på jobb. Men i masteroppgaven gjorde jeg et empirisk arbeid, og jeg fikk øynene opp for at dette var en morsom jobb.

Utenlandsk løsning

Kanskje kan redningen komme fra utlandet. Allerede er det stor tilstrømning av utenlendinger til norske stipendiatstillinger. Hver fjerde doktorgrad i Norge avlegges av personer med utenlandsk statsborgerskap.

– Men det er et problem hvis de drar hjem igjen, da vil de bortfalle fra det norske arbeidsmarkedet, bemerker Bjarne Hodne.

Han sier likevel at Forskerforbundet ikke vil jobbe spesifikt for å beholde utenlandske doktorgradsstipendiater.

Avgått kunnskapsminister Øystein Djupedal lovte for et år siden at han skulle legge fram en ny stortingsmelding om rekruttering og forskerutdanning våren 2008. Kunnskapsdepartementet svarer nå at det er uvisst når meldingen kommer.

Navigering

[Førige artikkel](#) [Neste artikkel](#) [Forside](#) [Kategori](#)